

A close-up portrait of cyclist Julian Alaphilippe. He has a goatee and is looking directly at the camera with a neutral expression. He is wearing a white cycling jersey with a rainbow-colored collar. The jersey features the UCI logo on the left chest and the 'latexci' brand name on the right chest. A 'HARVEY KALOS' logo is also visible on the right chest. The background is dark and out of focus.

JULIAN
ALAPHILIPPE

REGENBOOG

JULIAN ALAPHILIPPE

REGENBOOG

KOSM•S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

INHOUD

Hoofdstuk I

JULIAN 9

Hoofdstuk II

Te veel honger om te winnen en
ontgoocheling in Luik 17

Hoofdstuk III

De eerste overwinning in de regenboogtrui 25

Hoofdstuk IV

Zwaar ten val in de Ronde van Vlaanderen 33

Hoofdstuk V

Winter in Andorra 39

Hoofdstuk VI

Een verliefd man en binnenkort vader 47

Hoofdstuk VII

Een nieuw seizoen, samen met Marion 55

Hoofdstuk VIII

Op de Ventoux met Bernal 63

Hoofdstuk IX

Overwinning tijdens de Italiaanse campagne 71

Hoofdstuk X

Een inzinking in de Ronde van Vlaanderen 81

Hoofdstuk XI

Opluchting in de Waalse Pijl 91

Hoofdstuk XII

Revanche in Luik-Bastenaken-Luik
binnen handbereik 101

Hoofdstuk XIII

Njet voor de Olympische Spelen 109

Hoofdstuk XIV

Het overweldigende geluk van vader worden 115

Hoofdstuk XV

'Allez Julian! Allez Marion! Allez Nino!' 121

Hoofdstuk XVI

Wordt de gele trui het doel na 2021? 127

Hoofdstuk XVII

Overwinning in Landerneau, overwinning voor Nino! 133

Hoofdstuk XVIII

De grote terugkeer van Mark Cavendish 141

Hoofdstuk XIX

De liefde van het publiek voor de wereldkampioen 153

Hoofdstuk XX

De lange weg naar het wereldkampioenschap 163

Hoofdstuk XXI

De zoektocht naar de absolute overwinning 175

HOOFDSTUK I

JULIAN

Voor ons ligt de Autoroute du Nord. Mijn ogen vallen langzaam dicht. Ik nestel me diep in mijn autostoel, de klep van mijn pet tot over mijn neus. Ik val in slaap. Marion kent de weg uit haar hoofd. We gaan naar haar ouders in het noorden van Frankrijk. Ze wonen daar in een dorpje niet ver van Maroilles, zo'n dertig kilometer van de grens met België, waar ik de laatste wedstrijden van dit seizoen, dat loopt tot de herfst, zal rijden – een seizoen dat in maart door de pandemie plots stilviel en in augustus weer op gang kwam. Ik ben helemaal op. Ik heb bijna de hele nacht niet geslapen. Al die emoties die me overspoelden gisteren, na het winnen van het wereldkampioenschap in Imola.

In het hotel trok ik mijn regenboogtrui aan voor een foto met het Franse team. Bondscoach Thomas Voeckler gaf een korte speech waarin hij zei blij en trots te zijn dat Frankrijk de titel heeft binnengehaald met zo'n hechte ploeg. Daarna aten we een kleine maaltijd en dronken we een paar glazen. Ik had geen zin om te trainen. Eerlijk gezegd, heb ik na sommige andere overwinningen weleens heftiger gefeest! Enkele van mijn ploegmaats zijn tot in de vroege uurtjes blijven hangen. Ik niet.

Ik was kapot, de spanning viel weg... Marion was na de aankomst van de Tour meegegaan naar Italië. Heerlijk om even samen te kunnen zijn, het staat voor altijd in ons geheugen gegrift!

*“Het resultaat van hard
werk en veel zweet”*

Deze overwinning, deze trui, ik kan maar moeilijk beschrijven wat het met me doet. Ik zal nooit meer vergeten hoe de *Marseillaise* weerklonk op het racecircuit van Imola toen ik op het podium stond. Ik heb gehuild. Ik dacht aan mijn vader die precies op die dag drie maanden eerder was gestorven. Vlak voor hij overleed had ik hem beloofd dat ik de trui van de wereldkampioen zou winnen. Ik heb altijd van de wereldtitel gedroomd en de laatste jaren was hij ook binnen handbereik. Ik heb me altijd aan die droom vastgeklampt. Het moest kunnen, dacht ik, want niets is onmogelijk, maar ik wist ook dat een aantal grote kampioenen er nooit in geslaagd waren. Dit was mijn ultieme doel en toen ik dat verwezenlijkte, kwam de emotie daarvan boven op de emotie na het winnen van een grote wedstrijd. Ik heb diep moeten gaan en ondraaglijke lichamelijke pijnen geleden om mijn rivalen op afstand te houden. Om niet te breken, ben ik over mijn grenzen gegaan.

Deze verwezenlijking – want voor mij is dit geen eindpunt – in mijn carrière is het resultaat van hard werk en veel zweet. En ook: echt teamwork. Ik zal de steun van mijn ploegmaats nooit vergeten. Allemaal hebben ze laten zien dat ze voor me wilden rijden, dat ze samen voor de titel wilden gaan. Guillaume Martin en ik leerden elkaar kennen op de stages van de Franse jongerenploegen, maar omdat hij nogal op zichzelf is, kennen we elkaar niet zo goed. Guillaume reed een topkoers. Ik kan hem en de anderen niet genoeg bedanken: jullie waren formidabel!

Ik geniet van die paar dagen rust op het platteland. Marions moeder heeft de regenboogtrui op een klerhanger in de woonkamer gehangen. Ik schaam me bijna om er dag en nacht naar te kijken. Ik was blij dat ik hun de trui kon laten zien, dat ik een gouden medaille mee naar huis had genomen, maar ik had geen idee dat ze zó trots zouden zijn. De ouders van Marion en zeker haar vader, die wielrenner was, zijn grote liefhebbers van de koers. Als ik naar mijn moeder was gegaan, had ze niet echt beseft wat de regenboogkleuren precies betekenden. Mijn ouders waren totaal niet geïnteresseerd in wielrennen. Alleen mijn neef Franck heeft ook op de fiets gezeten. Hij traint me al sinds mijn vijftiende. Ik ben hem veel verschuldigd. Hij is een heel nederig persoon, hij zal nooit staan roepen of het hoge woord voeren. Maar zonder mijn 'Frankie' had ik deze carrière nooit gehad, dat weet ik zeker. Ik weet hoeveel werk hij in mij gestopt heeft. Hij is een gouden kerel, een rustige man, bedachtzaam, windt zich nooit op. Als

hij iets wil zeggen, dan zegt hij het. Als kind ging ik samen met mijn vader naar hem kijken, ik herinner me nog het Circuit du Boischaux, de grote koers voor amateurs in de Cher. Door hem kreeg ik ook zin om ook te fietsen. Franck nam me bij de hand toen ik zestien was. Hij heeft ervoor gezorgd dat ik mezelf beter leerde kennen.

Ik ben al twee dagen wereldkampioen en ik kan het nog altijd niet geloven... Dinsdag rijd ik met de vader van Marion de benen wat los. Een ritje van zo'n twee uur. Het is hondenweer, het regent. Maar ik ben euforisch en het weer kan me

geen barst schelen. Ik zit op een wolk en dat mag je gerust letterlijk nemen. Tijdens het trappen herbeleven we het wereldkampioenschap. Marions vader zegt: 'Besef je het wel? Je bent wereldkampioen, je kunt dit seizoen voor bekeken houden...'. Maar ik antwoord: 'Ik ben nog lang niet klaar. Ik wil de twee klassiekers winnen die ik nog moet rijden.'

Wanneer ik achteraf aan die twee wedstrijden terugdenk, kan ik alleen maar lachen en denken dat het inderdaad beter was geweest toen te stoppen met het seizoen: dan had ik al die stomiteiten in Luik vermeden en was ik ook niet geflopt in Vlaanderen!

Samen met de ploeg hebben we beslist om de Waalse Pijl over te slaan om goed te kunnen recupereren met het oog op Luik-Bastenaken-Luik. Op woensdag kijk ik samen met Marion naar de koers. Mijn jonge ploegmaat Mauri Vansenant rijdt een topwedstrijd. Hij wordt pas aan de voet van de Muur van Hoei gepakt. En dan levert Dries Devenyns aan het begin van de klim een hoogstandje af voor Andrea Bagioli. Ik ben daar al twee keer tweede geworden en dan twee keer eerste. Ik houd van die klassieker, maar als ik hen zie knarsetanden, benijd ik hen niet. Ik weet hoeveel pijn het doet om de Muur op te rijden.

HOOFDSTUK II

**TE VEEL HONGER
OM TE WINNEN EN
ONTGOOCHELING
IN LUIK**

SPEL

QUICK-STEP
FLOORS

GRIVIER

VerMarc

UCI

Euninck

WINDOWS

MAPLE
SPORTS

latex

QUICK-STEP
FLOORS

De volgende dag sta ik in België, waar ik mijn ploegmaats van Deceuninck-Quick-Step weerzie in de Butte aux Bois, een schitterend hotel in Lanaken, in een prachtig park vlak bij de grens met Nederland. We zijn hier vaste klant in de aanloop naar de klassiekers, weg van alle drukte. Ik ben zo blij dat ik mijn ploeg terugzie, op ieders gezicht te zien hoe blij ze zijn, de renners, de assistenten, de mecaniciens! Ik ben ontroerd te zien dat iedereen zo blij voor me is. Een van mijn ploegmaats en vriend Rémi Cavagna vertelt me dat hij moest huilen toen hij me in de regenboogtrui op het podium zag staan. Dat doet me iets, want ik ken hem goed: hij laat zijn gevoelens niet zo gemakkelijk zien... Eenmaal op mijn kamer, die ik deel met mijn vriend Dries, schitteren zijn ogen wanneer ik hem de trui laat zien. Hij had een selectie voor de Belgische ploeg geweigerd omdat hij voor Wout van Aert had moeten rijden en hij wilde niet in een situatie terechtkomen waarin hij tegen mij moest rijden. Zo'n gebaar van vriendschap overtreft alles!

Ik kan niet beschrijven hoe het voelt om op de ochtend van Luik-Bastenaken-Luik mijn mooie trui voor het eerst aan te doen! Ik rijd deze koers al graag sinds mijn eerste deelname in 2015. Ik was toen tweede geworden na Alejandro Valverde. Omdat Rui Costa van zijn lijn was afgeweken, kon ik me niet volledig geven in de sprint. Ik was gefrustreerd, maar besepte ook wat een mooie prestatie dit was op mijn 22ste.

Het is koud in het uitgestrekte Ardense bos. Ik kom op tachtig kilometer van de aankomst ten val. Niets ergs, maar ik heb een nieuwe fiets nodig. Er is ook een probleem met mijn schoen. Voor de Roche-aux-Faucons vraag ik aan Dries om me weer naar de kop van de koers te brengen. Ik neem mijn verantwoordelijkheid, ik val aan. Ik ga diep, een beetje in het rood al. Hirschi haalt me in en op de volgende berg versnelt hij genadeloos. Ik moet aanklampen. Roglič en Pogačar komen terug. Ik heb al zo veel gegeven dat ik bij het binnenrijden van Luik niet helemaal helder meer ben. Ik mis een bocht onder de rode vlag, te moe. Daar zijn een aantal redenen voor: de afstand en het lastige parcours, mijn val, de energie die ik in de achtervolging heb gestoken, de aanval op de Roche-aux-Faucons, de zware tegenaanval van Hirschi, de wil om het goed te doen in deze trui ...

Zodra hij ons heeft ingehaald, trekt Mohorič de sprint op gang. Ik rijd op mijn beurt, al is het nog ver en hebben we wind tegen. Ik wijk van mijn lijn af zonder dat ik er erg in heb. De aankomst is al over een paar meter. Ik heb zo'n zin om te winnen dat ik me niet verzet ... Ik spreid mijn armen, houd even in, zie Roglič rechts, hij gaat sneller dan ik en gooit, met zijn hoofd tussen zijn schouders, zijn fiets over de lijn. Totale verwarring in mijn hoofd. Hoe heb ik dit kunnen laten gebeuren? Ik zag de foto al voor me, ik met mijn armen in de lucht en de trui van de wereldkampioen aan. Ik had er te veel van gedroomd. En het was sterker dan mezelf... Wanneer ik hoor dat ik dan toch niet als eerste ben geëindigd, ben ik bijna opgelucht. In de ploegbus kijk ik meteen naar de beelden van de sprint. Het is allemaal zo snel gegaan dat ik niet door had dat ik zo van mijn lijn was afgeweken en Hirschi geen kans meer kon maken op de overwinning. Het moeilijkste voor mij is niet dat ik de wedstrijd verloren heb, maar dat ik in de fout ben gegaan. Ik heb nooit gekoerst om een tegenstander op die manier te laten verliezen. Zo zit ik helemaal niet in elkaar. Ik stap uit de bus om de journalisten een verklaring te geven. Ik wil via de media mijn excuses aanbieden aan Marc Hirschi, want ik heb het niet persoonlijk kunnen doen.

HOOFDSTUK III

**DE EERSTE
OVERWINNING
IN DE
REGENBOOGTRUI**

De twee dagen tussen Luik-Bastenaken-Luik en de Brabantse Pijl zijn loodzwaar. Het hele verhaal blijft maar door mijn hoofd malen. Ik kan de ontgoocheling niet van me afzetten. Ik blijf maar aan Marions kop zeuren. Meestal ben ik niet zo vervelend, maar de mensen kunnen maar over één ding praten en ik ben ook vooral teleurgesteld in mijzelf. Ik heb zin om weer mee te doen, niet te lang dralen, mijn hoofd leegmaken na Luik, mezelf pijn doen, de spijt uit mijn hoofd bannen. Ik vertrek met alleen dat doel, ik wil me niet laten benevelen door de overwinning. Bovendien bereken ik mijn inspanningen niet, ik ga al van ver in de aanval, zonder aan de rest te denken. Winnen, daar denk ik pas op het eind aan, wanneer we met z'n drieën aan de laatste klim van het parcours beginnen, in Overijse. Benoît Cosnefroy trekt de sprint op gang. Mathieu van der Poel is heel sterk, maar hij maakt een foutje door meteen in het wiel van Benoît te kruipen en niet meer over te nemen. En hier neem ik de juiste beslissing. Ik blijf links naast Mathieu, die aan de rechterkant geblokkeerd wordt door de hekken. Ik zorg ervoor dat hij niet kan demarreren. Ik zit in een goeie positie. Ik trek de sprint op het allerlaatste moment op gang. Ik win deze wedstrijd zonder de sterkste te zijn, ik win met mijn hoofd.

Maar wanneer ik de beelden in mijn hoofd weer afspeel, weet ik dat het nipt geweest is. Door mijn trui heb ik alweer een stommititeit begaan. Ik wilde winnen, ik zag de meet al liggen, het was de ontlading na al die inspanningen... Mathieu was sterk teruggekomen en pas op het allerlaatste moment kon ik echt mijn handen in de lucht gooien. Ik had de fout van Luik weer gemaakt, met het verschil dat ik deze keer won. Ik ben blij want het is mijn eerste succes in de regenboogtrui. Maar zo winnen, zo nipt, maakt dat ik niet zo trots ben op deze overwinning...

Mijn laatste koers van het jaar is de Ronde van Vlaanderen. Alweer een ontdekking. In juni, kort na de lockdown, toen we nog op de weg mochten rijden, ben ik het parcours gaan verkennen. Ik heb flink mogen incasseren! Ik houd niet zo van een hometrainer en dus was ik fysiek niet meer in topvorm. Ik was wel blijven trainen, maar er was een groot verschil met de Belgische renners die tijdens de lockdown wel op de weg mochten trainen. Ik was het seizoen slecht begonnen, ik kon niet wachten tot het weer mocht. Maar die eerste drie dagen dat ik weer op de weg reed, waren allesbehalve aangenaam, mijn lichaam daverde op de kasseien.

REGENBOOG

Een uitzonderlijk portret van een unieke wielrenner

Meer dan ooit zijn de loopbaan en het leven van **Julian Alaphilippe** getooid in de regenboogkleuren. De Fransman kroonde zich zowel in Imola (2020) als in Leuven (2021) tot wereldkampioen, slechts zes wielrenners gingen hem voor in de geschiedenis.

In dit boek blikt Alaphilippe terug op dat wonderlijke jaar, van regenboogtrui tot regenboogtrui. Hij vertelt over zijn successen en tegenslagen, zijn vrouw en kind, zijn familie en ploeggenoten, zijn dagelijkse leven en zijn passies.

Alaphilippe won al klassiekers en verschillende ritten in de Ronde van Frankrijk, maar het is vooral zijn dubbele wereldtitel die hem doet toetreden tot de galerij van de allergrootsten.

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
MOS**

NUR 491

Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen